

Oppermanns Brev, men naar man læser dette Brev, vil man se, at det saa langt fra modbeviser min Kritik, at det tværtimod paa alle afgørende Punkter indirekte styrker mine kritiske Bemærkninger. Professor Oppermann begynder ganske vist med en Bemærkning om, at unge Træer skal staa tæt. Hvis man vil argumentere for at føre Diskussionen ganske bort fra det, der tales om, og hen paa noget andet, saa er det en fortrinlig Bemærkning, men jeg har aldrig paastaet, at unge Træer ikke skal staa tæt. Det, jeg sagde, var noget ganske andet. Jeg sagde ordret: „Høje Træer staaer klistret op mod hverandre, saa at der mange Steder kun er 3—4 Tommers Afstand mellem høje Stammer. Derfor dræbes Træerne i umaadelige Masser, og ingen af dem trives rigtig, fordi de har Konkurrenten alt for tæt paa Livet.“ Se. det dementerer Professor Oppermann ikke, og jeg tror heller ikke, at det kan dementeres. Det er dog en given Ting, at der kommer et Tidspunkt, da der skal hugges ud i enhver Plantage for at give Vækstbetingelser for de Træer, man lader blive staaende. — Videre siger Professor Oppermann, at det ikke kan betale sig at fjerne de udgaaede Træer. Ja, hvis jeg havde paastaet, at man skulde løbe rundt og pille udgaaede Træer ud hver for sig ude i Tisvilde Hegn og Adserbo Plantage og for øvrigt ikke foretage sig noget, saa var det en anden Sag, men det er noget, jeg aldeles ikke har fundet paa at sige her. Nej, det, jeg har krævet, er Udhugst, og naar man hugger ud, kan man selvfølgelig paa een Gang fjerne de udgaaede Træer, der staaer i Vejen, og de friske Træer, der skal omhugges, for at de andre, der bliver tilbage, kan trives saa meget desto bedre. Dernæst siger Professor Oppermann, at der ganske vist ligger Træer i Tisvilde Hegn og Adserbo Plantage, men, og nu citerer jeg ordret, „ikke mere fremtrædende i disse Skove end mange andre Steder“. Ja, det kan gerne være, men jeg kan ikke indse, at det bliver bedre med Tyveriet i Roskilde, fordi man ogsaa stjæler i Nibe. Man maa heller ikke tro, at Professor Oppermann har en saadan Anskuelse. Nej han siger selv udtrykkeligt, at saadanne faldne Træer burde opskoves i alle Skove. I alle Statens Skove, siger Professor Oppermann, burde man indføre en aarlig Opskovningshugst. Er dette ikke netop en Tilslutning til mine Betragtninger, kun med den Forskel, at Professor Oppermann gaar langt, langt videre, end jeg har gjort. Akkurat paa samme Maade forholder det sig med det specielle Spørgsmaal om Hugsten i Tisvilde Hegn, altsaa den rent

manuelle Hugst. Ogsaa dèr giver Professor Oppermann mig Ret. Han siger ganske vist, at der hugges mere nu end for 15—20 Aar siden. Ja, Gud bevares vel, men det er da intet Bevis paa, at der hugges tilstrækkeligt nu, og det er det, Striden staaer om. Det er ogsaa værd at lægge Mærke til, at Professoren i sin Skrivelse, hvor det drejer sig om, hvorvidt der hugges nok eller ikke, ikke med et Ord dementerer, hvad jeg har paastaet, at selvsaaede Graner staaer i tætte Bunker under de ældre Træer, og det kan aldrig være forstmæssigt rigtigt. Enten, kan man nemlig sige, gør de unge Træer Fortræd, og saa skal de fjernes, eller de gør ingen Fortræd paa det Sted, men saa skal de ikke staa umiddelbart op ad hinanden og i Bunker, men saa skal der selvfølgelig plantes ordnet og i Rækker, forstmæssigt, ikke alene, hvor de unge Træer staaer, men ogsaa paa de Steder, hvor der ikke findes selvsaaede unge Træer.

Saa siger Professor Oppermann om Skovarbejdernes Antal følgende, som jeg vil citere ordret, det er kun en Sætning: „Alt kan ikke komme paa en Gang. Desværre mangler der ofte Arbejdskraft“. Det var netop det, jeg sagde, blot med nogle andre Ord. Men Professor Oppermann er meget radikalere end jeg. Han kræver desuden Oplærelse af Skovarbejderne, dels ved Skovfogderne, dels ved en Lærlinginstitution og Vandrelærere, og han kræver i sit Brev en hel ny Skovlovgivning. Det kan maaske ogsaa være fuldkommen rigtigt, men det er dog umuligt at betragte saadanne kritiske Bemærkninger, der er vendte mod hele Statens Skovbrug, som noget, der svækker den Kritik, som jeg har anført overfor det høje Ting med Hensyn til Skovdriften i Tisvilde Hegn. — Endelig siger Professor Oppermann, at en saadan Planteskole som den, jeg har skildret, kender han ikke: „Her maa vist foreligge en eller anden Misforstaaelse“. Ja det gør der nok, men det er ikke nogen anden Misforstaaelse end den, der er en Følge af, at Professor Oppermann, som, efter hvad der er oplyst, om Sommeren bor i Lille Kregome, har altfor langt ud til det nordøstlige Hjørne af Tisvilde Hegn, hvor den Planteskole findes. Anden Misforstaaelse er her ikke mulig.

Hvis man skal samle sit Indtryk, det Indtryk, jeg i alt Fald har faaet af det Brev, Professor Oppermann har sendt, bliver det det, at det i det væsentlige støtter min Kritik. Men dersom jeg forstaaer Professoren rigtigt, er hans Opfattelse den, at jeg i mine Betragtninger angaaende Tisvilde Hegn og Adserbo Plantage er kommet til at skyde